

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
9 Septembrie st. v.
21 Septembrie st. n.

Ese în fie-care duminică.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 37.

ANUL XX.
1884.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

L a m ó r ă .

Le cap cu sacul, cu furca 'n brâu,
Fetica merge în jos pe riu,
Merge și merge rotind din fus
Cu capul, însă la móră dus.

Și când aude róta sunând
Și vede móră în lunc' albind,
S'oprește 'n cale și-aniă lin
Flóre 'n cosiță, flóre la sín.

Și merge-merge, dar sițul seu
Ca coșul morii bate mereu,
Și când la ușă — fața bujor...
Ochii cărbune schinteetor.

Fetica intră, ér cei flăcăi
S'adună róta în giurul ei:
Unul ia sacul, altul ia fus,
Altul cu furca în pod s'a dus.

Unu 'n cosiță vêněz' un crin,
Altul descurcă rosa la sín,
Ér altu 'ncércă s'adune flori
Pe dalba-i față, pe ochișori.

Și móră tótă-i un chiú, un rís,
Și móră tótă se pare-un vis!...
Érá morarul cu nasul roș
Strigă: fetică, sacul la coș!

Ar. Densușian.

Logofétul Baptiste Veleli.

Episod istoric din secolul XVII.
(Incheiere.)

Lără aceștia în genunchi la auzul turbatelor acestor strigăte, începură unii a plânge, alții a sărută pólele boerilor strigând: Aman! Aman!
Vodă Iliăș însă mai incuragiat de tonul cel plin de bunătațe cu care vorbiă Lupu, sculându-se, dișe:

— Boeri dvóstre! decă se ridică țera asupra Grecilor și asupra mea se ridică; * ce-i de făcut?

— Să lași țera! s'o lăsați! — strigară căți-va boeri de abia stăpânindu-și mânia.

— Bucuroși! pré bucuroși, boeri dvóstră, — respunseră Iliăș și toți Grecii, a căroră vinete fețe începură a mai veni la auzul acestor cuvinte în colorul fesului de pe capul lor.

— Dar cum vom puté eși teferi, — adause Iliăș.

— Măria ta, nu te teme, — respunse Lupu, — noi te vom insoți . . . Și-apoi să scii Măria ta că poporul nu te uréște atăta cât uréște pe dlór și pe bietul réposatul Veleli . . .

— Ce? a murit! — intrerupseră Iliăș și Grecii.

— L'au sfășiat țeranii!

— Dđeu mi-a résbunat mórtea, — strigă un glas innădușit, dintre Grecii.

Apoi unei bușiri ca și când ar fi cădút niște plumb de podele, succedă un gemet lung, și-apoi tăcerea. Boerii toți își întórseră privirile spre locul de unde veniă acest gemet.

— Sânt perdut! — dișe cu disperare, Vasile, privind cadavrul lui Gurda . . . a murit și acesta, singurul îns, carele putea dovedi că femeia mea nu-i vinovată! . . . Oh! Du nneđeule!

Și-și ascundea în mâni capul seu.

Grecii nu înțelegea nimica din aceste, ba nici Iliăș ênsuși

— Ce ai, vornice Lupu? — îl întrébă acesta.

— Ce am? — strigă acesta, într'un moment de furie, cu un ton, care făcú să tremure și mēduva din ósele lui Iliăș. Ce am? . . . me mai întrebi! . . . O! de n'aș avé mai întēiu să lucrez, depártându-te, pentru mântuirea moșiei; de mult te aș fi trimis eu singur după ticălosul teu de Logofét . . . ori ți-ai fi dat semă de necinstea ce-ai să-mi lași . . .

— Ucide-l! đeu, ucide-l! logofete, — strigară vr'o căți-va din boeri mai iuți la caracter; — nu-ți lăsă nēmul pētat de dēnsul . . .

— Ba nu, boe'i, nu! să-l lăsăm, să se ducă în plata ceriului, de cât pentru resbunarea mea . . . (și nu sciu de sigur de-i vinovat și el) ucigândul, să mai atragem asupra bieteii moșii urgia Poții . . .

— Dar dta, jupáne? — strigară mai mulți boeri.

— Eu . . . voiú căută prin alte chipuri să-mi spél pēta numelui meu . . .

Și dičénd aceste fruntea lui se increți; ochii lui se posomoriră; o grozavă otărire se infipse în mintea sa.

* Veđi Miron Costin, fața 264.

— Boeri! să nu pierdem vremea în vorbe deșerte! — dice el după câteva minute de tăcere. Dă jupâne Urechia adu aicea câteva sute de seimeni cu sinețile gata . . .

Iliaș și ai sei ori cât i reasigüraseră vorbele lui Lupu, la auzul de seimeni cu sinețile gata, recădură ărași în spaima lor cea dintâi. Țăra Lupu apropiându-se de ferestră se adresă către mulțime:

— Omeni buni! așa-i că noi am venit să mântuim moșia de Greci.

— Așa-i! așa-i! — strigă mulțimea.

Iliaș și Grecii încep a plânge. Lupu se întorce spre ei: Linisciți-ve, le duse el. Apoi ărași către mulțime:

— Omeni buni! nu-i mai bine să nu facem vărșare de sânge, decă Grecii ar vré să ăsa singuri din țără . . .

— Ba nu! să móră! să móră, — urlă mii de glasuri.

— Așa-i! să ăsa mai bine cu toții! — strigă cățiva mai moderați.

— E bine, boeri, ce-i de făcut? — se întorce de dice Lupu.

— Să fie după voia mulțimii, — mumură mai mulți.

— După voia mulțimii? — strigă Lupu cu indignare; — dar mulțimea asta pe care am ascultă-o astăzi, când urgia Porții ar veni asupra moșiei, pe noi ne-ar blăstema, că am ascultat glasul furiei sale celei turbate . . . Nu! boeri . . . Suiu-s'au câteva sute de seimeni acolo?

— Ei stau în sală, — răspunde Urechia.

— Bine. Apoi, către Iliaș și Grecii:

— Ascultați! poporul vre mórtea vóstră; noi însă ve putem mântui de furia lui decă acuma de 'ndată veți jură că nici odată nu-ți căta, nimeni dintre voi, să faceți réu țării acesteia, pe lângă Turci . . . Alegeți! mórtea séu vieța!

— Jurăm! jurăm, — strigă cu toții.

— Bine! Apoi scoțându-și ascuțitul seu angeriu, cu el în mână: Urmați-me, boeri, — dice el, către tovarășii sei; — urmați-me și voi, — adăugă el grecilor, — de voiuri muri eu, veți muri și voi!

După ce toți ășiră în coridóre, Lupu alcătui un padrat de seimeni, ăședă pe toți Grecii în centrul lui și el cu boerii în frunte, cu arma în mână, dădu semnalul de marș și coborîră scările curții strigând: loc! loc! . . . Țăra mulțimea ce o clipă mai denainte ar fi năbușit să rumpă pe Greci sub gura a mii de tunuri măcar, mulțimea acum uimită de fapta lui Lupu, pe care ea n'o putea înțelege, se dădea în lături în tăcere, ca sub puterea unui farmec.

Astfel Lupu isbuti a ăși ca un bun marinariu, care prin mijlocul valurilor turbate ale oceanului, guvernă vasul seu. Curând ei vor trece șesul Băhluiului, ce geme de mulțime . . . Țăra-i aprópe de Mănăstirea Bălicăi . . .

Dar între aceste uimirea cea dintâi a poporului făcu loc unei furii neauđite, până și asupra lui Lupu. Sarcasmele și injurăturile începură a plouă asupra lui. Curând, ori cât cu detunătorul seu glas strigă loc! vi-brând în aer arma sa, nimeni nu se mai dedea în lături, ci mai ales năvăliă asupra patratului. Pe când între aceste Lupu, în sbuciumare-i nu scie de trebuie să poruncescă seimenilor să dea cu sinețile în mulțime séu de a lăsa pe Greci jertfă furiei glótelor, de odată, unul din mulțime, ca un glonte se asvêrle, asupra careului, îl sparge, se răpede asupra lui Iliaș, în repeguinea sa-l apucă de manta și cêrcă al țării după sine; mai mulți alții incuragiați de fapta acestuia se răped după el . . . Dară Lupu e acolo, le arêta arma sa

amenințătoare, apoi ca un leu se răpede asupra celui ce ăresce pe Iliaș . . . Acesta îngrozit cêrcă a țării mai iute pe Vodă, dar rămâne numai cu o bucată din mantaua lui în mână, căci toți Grecii îl țin de ceea-laltă parte . . . El fuge și când e destul de departe de Lupu, care-l urmăresce, scóte din brău un os, un fluer de picior, îl răpede asupra acestuia! — Na! urlă tigru-l; na! mori de os de Grec . . . decă ți-s așa de drag, mori de osul lui Veleli. Și sângele gâlgăe din rana ce bietul Lupu a primit în frunte, el se cumpênesce să cadă . . . însă nu! el își șterge cu mânica straiului seu sângele de pe față, reăședă șirurile patratului, dă poruncă seimenilor, în auzul tuturor, să dea de tot de s'ar mai ispiti cineva să spargă patratul.

Între aceste cerul se acoperise de nori grei ca plumbul; curând o vijelie gróznică precedă o ploie rece de tómnă, care împrăștie pe mai mulți dintre inversunata mulțime. Cu tóte aceste cei mai furioși se țină după careu, injurând nu numai pe Vodă și cu ai lui, dară până și pe boeri.

Ori cât putea seimenii impune respectul, și ori cât de brav ăra Lupu, el vedu bine momentul când de nu va avé recurs la alte mijlóc, tot n'o să isbutescă a scóte patratul din pericol; deci, după ce șoptesc ceva la urechile boerilor, ie calul unuia dintre ei și dându-se cu vr'o dece pași în urmă începe a striga:

— Omeni buni! nu lăsați! au mai ramas Grecii în țerg! . . . Auđiți, ei că dau foc! . . . Nu lăsați, ómeni buni!

Și dând drumul calului: Loc! ómeni buni! Grecii dau foc țergului.

Însedar cățiva mai șireți strigă: Nu credeți! nu credeți ómeni buni!

Câteva minute după acesta de abia remaseră câteva sute din acea mulțime nenumărată ce inundă șesul, căci unii alergaseră în țerg, cređend đisa lui Lupu, alții acei ce erau de pe la sate, să prindă Grecii . . . cei mai mulți să privescă la foc, și remășita, țărită în repeguinea și îndesuirea tuturor. Acesta o prevăduse Lupu. Cei remași vedându-se prę puținii ca să pótă îndrăsnii ceva în contra armelor seimenilor séu pótă oboșiți și înghețați de plóia cea rece ce nu contenia, remaseră și ei cu toții de patrat. Țăra acesta când fu îndestul de departe de țărani, boerii dădură grecilor cai de ai lor și de ai seimenilor, și numind din aceștia o escortă numărósă cu poruncă de a nu lăsa pe Vodă Iliaș să fugă cumva la Tătari ș-apoi să vină cu urgie asupra țării, după ce dic, boerii făcură aceste, se înturnară mai toți în oraș.

CAPUL IX.

D u p ă f u r t u n ă .

În dimineța đilei următoare, un sóre cald succedă furioșilor nori ai furtunei đilei și a noptii trecute; o linisce adăncă în oraș și în câmpuri succedă inversunatelor strigăte a le mulțimii turburate de setea resbunării . . .

Grămăđile sătenilor, riđend acuma de gluma ce le trase ieri Lupu, glumă pe care, de n'ar fi profitat el să se ascundă, ar fi plătit-o cu vieța; acum, dic, ei riđend se trag pe la satele lor; atăta-i de lesne de a îndestulă setea de resbunare a poporului, pe când setea asupritorilor lui, setea de avuți, setea de mărire . . . nu cu sângele unui ticălos ca Veleli, dară nici cu sângele a mii de drepti, ce cad jertfă lor, nu li se mai potolesce! . . .

Însé să trecem de acum asupra unei đile așa de furtunóse și grozave, dar și frumósă în istoria ori căru-i popor.

În dimineața zilei următoare, în aceeași cămară care fusese mărtora orgiilor lui Iliș, toți boerii țării, mari și mici, preșidați de mitropolitul și de Lupu, ținea sfat: pe cine vor să alegă de Domn.

O mulțime de glasuri începură a cere pe Vornicul Lupu, dar acesta, cu fruntea legată din pricina rănei sale, cu fața palidă și cu un zîmbet amar pe buze:

— Ve mulțămesc din inimă curată de alegere, dară martur imi e Dșeu, că nu mai pot primi mărirea acestă. Eu ve propun să alegeți Vodă pe Barnovsky, că-i om cuminte și-i bun cu țera leșescă . . .

Atunci toate glasurile fură pentru Barnovsky, căruia se otări de a i se trămite o ambasadă din boeri ca să-l poftescă la tron.

CAPUL X.

O zi după aceea.

O zi după ce se țin sfatul la curțile domnesci, un om îmbrăcat în straie țărănești, cu o înaltă căciulă turcănească indesată pe ochi își legă calul lângă porța Mănăstirei, cunoscută cetitorului, apoi intră într-o chilie de lângă poartă, de bună seamă chilia portăresei.

Acolea, scose din chingă o pungă cu rubiele și o puse pe picipiul hornului; mai scose și un cuțit. Apoi întorcându-se către bătrâna călugăriță, care la intrarea lui se sculase de pe divanul ei de rogojini, îngrozită de sâlbatică lui privire:

— Maică, — i dișe el, — privesce! acolo avere să n'o poți sfârși cât vei trăi; ici un cuțit, auți? Un cuțit! . . .

Maica tremură de frică.

— Nu te teme, maică; Sfinția ta poți să alegi pe care vei vré din aceste doue; punga vei luă-o când imi vei spune adevărat decă jupăneșa Vornicului Lupu a eșit de trei săptămâni în cōce din Mănăstire . . . Eră cuțitul îți va scurtă zilele, când vei tăgădui . . . Alege!

Între aceste, călugărița după accentul necunoscutului înțelesese pe Vornicul Vasile, pe care de mai multe ori avusese ocașie de al auți vorbind cu soția sa, când eșia cu ea pe poartă, ca și cu vr'o trei săptămâni mai în urmă, să facă câte o mică preambulare.

— Dșeu să te ferescă! jupăne dragă, de-a face un păcat ca ș'aista . . . mai bine eu și-oiu spune tot ce știu, în frica cerului! . . .

— Haide! acum, degrabă!

— Sînt câteva zile de când jupăneșa s'a dus cu redvanul nu știu unde . . .

— Și când s'a întors?

— Numai alaltă-ieri dimineață.

— Alaltă-ieri? . . . ții bine minte? . . .

— Pré bine . . .

— Dar pōte nu eră ea? spune!

— Cum nu? cu fermeșua cea de fir, cu fesul cel alb . . . o! ea eră . . .

— Oh! destul! . . . ieți banii, maică și me iertă! . . .

Apoi sërmanul Lupu, convins că ar fi înșelat de jupăneșa sa, eși din chilie stringându-și fruntea în mâni, ca și când ar fi vrut s'o împiedice de a se despica de focul ce-l ardea! El stătú lângă poartă câteva minute, ca un om neotărit încă ce drum va apuca; apoi ștergînd o lacrimă: „S'a sfârșit! — murmură el, cu un ton înlăcrimat dară ferm, s'a sfârșit! . . . Patria nu mai are nevoie de mine și nu pot să las cel puțin sërmanului Ionel și dragei Rucsândițe un nume pătat! . . . Sërmanii copii! . . . Oh Dșeule! de ce trebuit-a să me înșor, decă nu-mi eră menită o viață cinstită, cu muierea mea? . . . de ce trebuia să las copiilor mei nu-

mai o mamă nelegiuită . . .” Și suspinînd adăugă, după o mică paușă:

— Nu aceea, ca să me mai vedă ea; nu aceea, ci colo 'n codri!

Apoi trist și obosit, el plecà tulburat spre locul ce arătă. Nu făcî însă dece pași și se întâlni față 'n față cu o maică bătrână.

— Ah! bine ai venit, jupăne dragă! — strigă ea după ce cu mare luare aminte îl esamină o clipă până-l cunoscu.

— Sărut mâna, Sfinției tale . . .

Maica acestă eră stărița: Va să dișă, biéta măicuță tot și-a ajutat?

Lupu nu respunse, căci nu înțelese despre ce e vorba.

— Biéta maică Csenia tot și-a ajutat? — repetă ea mai tare, creșînd că n'a fost auțită.

— Despre ce vorbesci, Sfinția ta?

— Cei te mai prefaci că nu știi? Nu te teme de a spune, căci eu i-am dat voia să mērgă la Iliș să-ți ajute.

— Să mērgă la Iliș, diși? . . . Cui?

— Maicei Cseniei? . . . etă cum se tot prefacă că nu știe!

— Me rog, maică, vorbește mi mai lămurit . . . cum? maica Csenia?

— Așă, maica Csenia, îmbrăcată în vestmintele jupăneșii dtale . . .

— În vestmintele . . . jupăneșii mele? Ah! . . . urmēză! . . . me rog urmēză?

— A fost la Iași . . . La Iași? . . . Așă, ce nu știi? . . .

— Maica Csenia îmbrăcată în vestmintele jupăneșii mele, a fost la Iași? — murmură Lupu, respunșînd nu maicei, ci unei cugetări, care-l preocupă. Așă, mai alaltă ieri . . .

Un suspin de acele care lasă peptul apēsă mult timp de o grea povară când e ușurat de ea, un suspin de aceste scōse și Lupu, când începù a înțelege că femeia sa pōte nu eră vinovată.

— Degrabă, Maică! și fără să-și esplice gîndul seu către călugărița, remase în uimire, el purcede cu fuga spre mănăstire, trece poartă, ajunge la chilia jupăneșii, nu ia sēma la calul legat de un salcâm, intră . . .

Acolea el află pe un boer anume Constantin Aseni, acel om de casa lui Iliș Vodă, care descoperise boerilor, cu câțiva ani înainte, eră mai ales lui Lupu, lui Buhuș și Săvin, cumcă Vodă avea de gînd, după sfatul lui Baptiste, să-i ucidă. La picioarele acestui boer zace trîntit țēranul Gurdă, carele numai cât leșinase la Curtea Domneșcă, unde cetitorul își amintese, pōte, că l'am lăsat. Acesta istorisese prin cuvinte întretăiete și mai ne înțelese toate ticăloșele planuri ale lui Veleli, asupra jupăneșii . . .

Când vēdu pe Lupu intrând, el se tări până la picioarele lui și sărutându-le: „Stăpâne! jupăneșa nu-i de loc vinovată . . . nu! eu me jur . . . că ori ce a diș . . . calul de Veleli . . . carele m'a ucis dōră nu mi-a da ceea ce-mi făgăduise de ț-am tăgăduit dăunădi adevērul . . .”

Nu putù mântui vorba. Dându-și ochii peste cap, stors de obosēlă de opintelile cu cari nefericitul se animă de vr'o câteva momente de viață ce-i mai rămăne: „Copilașii!” — strigă el, cu o opintire supremă și mōre pentru totdeuna.

Bietul Vasile Lupu induioșat până la lacrimi de scenele aceste, îmbrățișeză pe jupăneșă, care spune tot ce cercase să facă călugărița Csenia, dōră l'ar feri pe el din pericol. Vasile nu eră de ideea ce avuse Csenia, care vroise să ucidă pe Iliș, dar fiind că lucrul

nu isbutise, nu reproșă acésta ci-și imbrățișă copilașii, cari-l incungiurau. Apoi Aseni i spuse cum el dăduse de țeran la curte, pe când urmă svóna pe șes, cum acesta îl rugase să-l aducă până acolo, să spue jupănesei ceva foarte însemnat, ce nu vroise a spune Vornicului, în sfârșit cum Aseni îl aduse dinapoia calului, viața țiganului ne dându-i timp de a mai merge pe la casa sa să-și iee rēdvanul.

Câteva minute după aceea Vasile Lupu reintrând, după ce întovărășise până la porța Mănăstirii, pe Aseni, și reimbrățișându-și jupănesa, i duse:

— Pentru tine, dragă jupănesă, r'am primit Domnia; pentru tine, de acum, am să lucrez s'o capēt!

V. A. Urechia.

La mormēntul soției mele.

Mă dori, dar n'am pe cine,
Căci pe cine am iubit,
Între lacrimi și suspine,
Pentru veci m'a părăsit.

Însădar aștept să vină,
Pururea să ne iubim;
Căci ea dōrme sub țerina
În mormēnt în cîntirim.

La mormēntu-i plin de jale
Plānge-oi vecinic intristat,
Și cu lacrimi scurse vale
L'oi udă nemāngăiat.

Căci țilele-mi aurite
Ș-al meu trai plăcut, voios:
Tōte sūnt acoperite
În acel mormēnt duios!

Ioan Genț.

F ă c l i a.

— Novellă din popor. —

I.

Eră frumuseică Reveica, rumenă la față, cu ochi vioi, cu costița ca de mētase, innaltă, înlădisosă și numeră numai șapte-spre-șepte ani.

Tată-seu murise, dar i trăia muma-sa. Ședeau la capul ulicioarei, spre un drum de câmp și dinaintea caselor, de-alungul păreților eră o prispă, la care veniau în tōte Duminecile după ce prāndia toți vecinii de prin ulicioară și ședēnd acolo steteau de vorbă, povestind când de biruri, când de resboiu, când de vr'un fecior sēu de vr'o fată, după vreme și impregiurări.

Trecătorii se opriau în cale și dând țiuva bună, mai aruncau câte o vorbă doue, ca să nu fie luați de fuduli și să nu incapă cumva în gura celor de prin ulicioară, căci gurile acestora erau vestite de rele prin tot satul. Apoi pornind înainte își luau rētras bun țicēnd: „mai veniți și pe la noi”.

Reveica până mai acum un an ședuse și ea pe prispă casei, dar nu Dumineca cu ómenii și cu muierile, ci în țile de lucru cu copiii și cu copilele, căci peste săptămână aceștia se desfētau pe locul acela și nimen nu venia să le turbure jocurile lor cele nevinovate.

Dar dela o vreme încōce Reveica începū să se simtă ca fată mare și de atunci nu se mai arētă printre copii în țilele de lucru, dar nici Dumineca nu venia printre ómeni și muieri, căci un lucru ca acesta nu s'ar fi cădūt nici de cum. Ea până una altă, eră mărginită a privi lumea prin ferestruia, din dosul lodurilor.

Dar de unde venise Reveicai óre sciința, că se făcuse fată mare!?

Ētă o întrebare la care din o sută abia una ar scii să dea un respuns, dar și acésta s'ar scii pōte ca să spună adevērul.

Reveica ar fi fost una din acelea, care, ori-ce i-ai fi făcut, n'ar fi putut să-ți esplice, cum de se simțise de-o dată fată mare.

Noi ca mai bētrāni și ca pățiti în asemenea lucruri, ve putem arētă cum se petrecuse trēba.

Intr'o sēră, după ce se retrāsēsēră tōte suratele ei și toți copiii cu care ședuse până atunci, în drum, căci așa se numia locul dinaintea cāsuti mamei sale, Reveica ședea încă pe prispă și se uită în discul lunei, care resăria roșie și mare, ca o rotă de foc pe acea margine a cerului, ce i stă tocmă în față.

Ședēnd dēnsa așa singurică și privind la lună, începū să ofteze, ca de un dor, de nu-și află nici o țintă pe acest pāmēnt, și care deci sburā spre luna cea minunată, căutānd în chipul ei, în rațele ei tainice și dulci o māngăiere, ce te inseteză cu cât creți, că te-ai adăpat mai mult.

Acésta stare a sufletului ei cel gingaș fu de-odată turburată prin niște pași care se apropiau.

Reveica își întōrse ochii dela lună și privi în drum de unde se auțiau acei pași.

Erău doi flēcāi care veniau. George a lui Stan, feciorul celui mai bogat om din sat și Petru al Stanielui, feciorul unui mārGINEAN, care avea o cāsută colea în poenița de pe marginea mārGUREI.

George ședea mai jos la o mōră, ér Petru trebuia de acolo să mai urce cale ca de vr'o jumētate de oră ca să ajungă a casă.

Când sosiră în dreptul Reveicai, Petru i dete bună sēră, ér George țise:

— Ean uite colea, dōr nu te-ai pus pe prispă, ca să ne aștepti pe noi.

— Să ve aștept pe voi, — respunse Reveica cu nevinovățfa ei cea copilărescă, — pentru ce lucru?

— Ha, ha, pentru ce lucru, — respunse George, — ca să ne veți. Aș vrē numai să sciu, care dintre noi amēndoi îți place așa de tare, încāt nu mai poți de dorul lui?

— Care-mi place, — țise Reveica devenind roșie și plecānd ochii, — nici unul, — și cu aceste cuvinte deschidēnd porța, intră în curte.

O privire lungă, ce aruncase pe sub genele ei cele plecate asupra lui Petru, pārea a face de minciuna cuvintele ei cele din urmă.

Petru se simți ca săgetat la inimă prin acésta privire; tēcū însē. George nu luase în sēmă tainica schinteie, care sburase din ochii cei frumoși cātră soțul seu.

— Ce fată sdravēnă se va face din Reveica, — țise George cātră Petru urmāndu-și calea lor.

— Sdravēnă țeu, — replică Petru.

— Cu tōtă sārăcia ei, — continuă George, — am de gānd s'o pețesc peste doi ani când voi scāpă de cātānie.

— Ai face mai bine să mi-o lași mie, — observă Petru, — căci noi amēndoi, eu și cu Reveica, ne-am potrivit mai bine, atāt la stare cāt și la multe alte . . .

— Glumesci frate.

— Nici un pic, fērtate.

Bună dimineață!

— Și ȕeu ai pus de gând, ca să te însori cu Reveica?

— Ȑic și ȕeu.

— De mult?

— Nu tocmai de mult, ci chiar din astă séră.

— Apoi veȕi, eu am un drept mai vechiu.

— Ce fel? — întrebă Petru pãlindu-se fără de veste. Óre acest om nesuferit, — da — Petru nu iubise nici odată pe George, care erã fudul pe starea tatã-seu, dar in acel moment, in care auȕise, cã are de gând să peȕescã pe Reveica, il uria cu desevãrsire — Óre acest om nesuferit sã fi spus adevãrul și sã-și fi dobãndit vr'un drept asupra fetei?

Asta fu cauza repedei pãliri a lui Petru.

— Eu încă dela Pasci m'am hotãrit in mine, ca să peȕesc pe Reveica, deci dreptul meu este mai vechiu decãt al teu, — ȕise George.

— Ho, — rise acum Petru, — decã nu este nimic mai mult, apoi n'am nici o grije.

— Om vedã, — respunse George.

Din acea sérã Reveica nu mai eșã in drum sã se jóce cu bãeȕii și cu fetele, ér George și cu Petru se ocoliau unul pe altul.

Petru cãȕu cu un an mai nainte la sorti decãt George, dar tatã-seu făcu ce făcu și-l rescumperã dela miliȕie.

Pe acele timpuri, mãrginenii, care cultivau pãstoria, se bucurau in acãsta privinȕã de multe ușurãri, așã de pildã își puteau rescumperã flãcãii cu trei sute de florini numai.

Petru, decã ar fi mers numai dupã capul seu, s'ar fi insurat chiar in ȕiua in care-și cãpãtase in mãni dreptãȕile sale, dar tatã-seu il reȕinu dela acest pas pripiȕ, pãnã vor mai adunã erãș ceva bãnișori, cãci scutirea li storsese pungile.

Flãcãul fu darã silit, sã se puie pe așteptate, ceer-ce-i viniã cam cu greu, cãci de și se înȕelese pe furiș cu Reveica, totuș i ducea frica, o temea de George.

Adecã acest tinãr nu erã nici de cum vr'un chip de om, dar banii, afurișii de bani, ar fi putut prãlesne ademeni, de și nu chiar pe fãtã, cel puȕin pe mã-sa, cãci vai, mult erã cãznitã hieta femeie.

Avea o holdușã și o bucãȕicã de fãnãȕie, dar neputãnd sã-și ȕie nici mãcar o vacã, nu i se ajungea cãștigul pentru hrana cea de tóte ȕilele, și incetul cu incetul se indatorise la dascalul satului, care dedea bani cu camãtã sãrmanelor vãduve, pãnã ce isbutiã ca sã le ia pentru capete sporite prin cameta neplãtitã holdele și fãnãȕile.

Acum de ocãmdatã se mulȕãmia cucernicul dascal cu ȕilele de clacã ce-i făcea Reveica și cu mã-sa peste camãtã și așteptã sã vãȕã, cum și ce se va alege de Reveica.

De o va luã unul mai sãracuș, va cãștigã cu doue braȕe de clacã mai mult, ér de o va luã unul mai bogat, atunci își va primi banii sei.

Petru scia despre astea, cãci i se tãnguisse Reveica, el o mãngãiasse pe cãt putuse, dar nu fusese in stare a-și apãrã ênsãși inima sa de temerile cele mai grele.

Cu tóte astea Petru și Reveica se iubiau cu in-tregul foc, cu tótã rivna tineretelor.

In ce chip se arãtã Óre iubirea lor? Tocmai ca și la alȕii, adecã Petru și cu Reveica se intãlniau aprópe 'n fie-care sérã la o suratã a acesteia, in tinda cãsuȕei, unde steteau la șópte. Care flãcãu nu scie ce va sã ȕicã a șópti cu mãndra, colea pe inserate.

George nu lãsase nici el lucrurile baltã. De cãte ori putea, dedea ocol pe dinaintea caselor din drum, pentru a vedã pe Reveica, și decã nu o peȕise încă, erã de vinã afurisita de cãtãnie. Trebuia, ca ori ce fle-

cãu cinstit, sã scape mai intãiu de dãnsa, cãci pãrinȕii sei nu voiau odatã cu capul sã-i facã pe plac, și, sã-l ingãduie ca sã se cunune cu Reveica in pivniȕã pe dupã buȕi.

Cum așã, ce fel de cununie sã fi fost Óre aceea de dupã buȕi?

Asemenea cununii nu erau nici de cum rare.

Preoȕii fiind oprii ca sã cunune pe vr'un flãcãu, care nu putea sã-i arete dreptãȕile sale de cãtãnie, totuș cãnd erã vr'odatã trãba la adecã, se gãsiã cãte un popã, care nu prãe întrebã de d'al d'astea, dar spre siguranȕa sa, sãvãrșia cununã, dupã cum am apucat sã ve spunem, prin pivniȕã, in dosul buȕilor.

Nu ne putem mirã deci, decã inima Reveicãi i erã plinã de indoieli, la care nu contribuã puȕin tãma, cã mã-mã-sa se va da in partea lui George.

Printre sãteni, pe vremea aceea, in pãrȕile locului unde ședeau prietenii noștrii, nu erã nici de cum obiceiul, ca tinerii nici sã vorbãscã mãcar, de cum sã se drãgosteze in vileag cu fete, chiar decã ar fi avut cugetele cele mai bune; și nu erã obiceiul de a se logodi de cãt cu doue, trei sãptãmãni inaintea cununiei.

George vãȕãnd cã nu se póte nici de cum apropiã de Reveica pe ascuns, se mãngãia cu gândul, cã-i va veni cãt de curãnd vremea, ca s'ó cãrã de nevãstã, cãci la primãvãra viitóre avea sã tragã la sorti și sã se alãgã la un fel cu dãnsul.

Erã sigur cã va scãpã de cãtãnie, ér cãt despre vr'ó pedecã faȕã cu peȕirea Reveicãi, nu se temea cãtuș de puȕin.

Petru i se pãrea cam ciudat, dar n'avea sã se teme de el, cãci erã lipsit sãracul; decã ar fi putut, cum ar fi voit, s'ar fi insurat de mult, ci cã el scãpase de slujba impãrãtescã.

II.

Așã steteau lucrurile pentru ochii lumii chiar și in primãvãra viitóre.

Pe Reveica n'ó vorbiã nimen nici cu George nici cu Petru.

Intr'una din ȕile sã făcuse svon mare in sat. Tóte nãmurile Stanescilor se intãlniserã la cãrcimã, pentru a serbã acolo scãpãrea lui George de slujba impãrãtescã.

Chiote și strigãte de bucurie se repetau neincetat și resunau așã de tare incãt celor de prin vecin și trecãtorilor le ȕiuiã urechile.

— Și așã, sã-mi faci ast bine, — ȕicea George cãtrã dascal care erã cumãtru cu tatã seu, — sã mergi Duminecã dupã biserica la lelea Chiva din drum și sã-mi votresci pe Reveica.

Bine, bine, mi-a spus și tatã-teu, — respunse nea Tóder dascalul. Eu unul in locul teu mi-aș luã o fatã mai cu stare.

— Ci cã nici mama n'a fost cu stare, și tata a avut noroc cu ea.

— Așã ȕice și tatã-teu, eu insã remãi la a mea, ce-i in mãnã nu-i minciunã.

Duminecã dupã biserica nea Tóder dascalul ó luã inspre casele din drum la mã-sa Reveicãi, ca sã-ó votrescã pentru George, dupã cum i fãgãduise acestuia.

Spre mirarea sa vãȕu, cã și Nicolae, care ședeã la celalalt capãt al satului, apucã tot inspre casele din drum.

— Dór nu va fi mergãnd tot intr'ó trãbã cu mine, — își ȕise nea Tóder in sine.

Nea Nicolae vãȕãnd și el, cã Tóder vine in urma sa clinti din ochi gândindu-se.

— Êtã-l, a pornit, dar eu voi fi mai sprinten de cãt el, cãci decã nu, me va omori Petru.

Și in adevãr nea Nicolae ó luã la picioare

Nea Tóder mai domol din fire, și fiind peste tot cam împotriva acelei insurători, nu-și perdú cumpétul și purcese incetinel înainte.

Când sosi la casa „din drum“ étă că in adevér, dinaintea porții se vedú toiagul lui nea Nicolae drept semn, că se aflá un votru 'n casá.

Nea Tóder totuș se cam scârbi puțin de acésta rea apucătură, cum numiá el acum de odatá purcederea lui nea Nicolae.

Se preumblá dinaintea caselor Chivii, căci să între nu putea, pe câtă vreme se vedea toiagul votrului rezimat de pórtă.

Nu trecú mult timp și étă că nea Nicolae eși dela lelea Chiva.

— Bună ziua, Nicolae.

— Mulțămesc dtale, nea Tódere.

— Dar ce ai făcut la Chiva?

— Ean am votrit pe Reveica.

— Pentru cine.

— Pentru Petru al Stanciului.

— Și ți-a făgăduit-o?

— Făgăduit-o ȕeu.

— Așá dará eu să nici nu mai intru la ea.

— Astá vorbá nu ți-o pricep, nea Tódere.

— Ci cá voiam să votresc și eu pe Reveica.

— Pentru cine?

— Pentru George a lui Stan.

— Cu stare fecior.

— Cu stare ȕeu, dar ce folos, decá mi-ai luat'o tu pe dinainte.

— Imi pare réu decá te-ai supérá pentru acest lucru, dar nu e vina mea.

— Ba cá, nu incape nici o supérare, frate Nicolae. Mai veniți și pe la noi.

— Mulțămesc dtale.

Și cu aste Nicolae plecá înainte să vestéscá pe Petru de isbênda sa, ér Tóder se opri in drum, și redemându-și bárbia pe toiagul seu, începú a se chibzui.

Nicolae își întorse mai de multe ori capul, ca să vedá ce va face Tóder, dar il zări tot așá precum il lásase.

Trimisul lui George nu se putú hotári să se întórcá astfel din drum, fără a fi încercat măcar de a isprávi ceva, deci ridicându-și bárbia de pe toiag, își luá pëlêria cea grea din cap, își neteđi puțin pêrul, tuși de vr'o doue ori, scuipá una și apoi merse spre casa Chivii. Redemá și el mai întéiu toiagul de pórtá cea mare, apoi intrá pe portiță.

Cánele Chivii începú să latre, Reveica alergá in ușa să vedá cine a intrat.

(Va urmá.)

Theochar Alexi.

Doine și hore din Ardeal.

— Din ținutul Borgoului. —

VI.

âte fete cu mârgele,

Tóte-s drágușele mele.

Câte fete cu bondiță,

Pórtá mere pe guriță.

Câte fete rêsárite,

Tóte-mi par flori in florite.

Cum aș face? Cum aș drege?

Sá le pot tóte culege,

Sá-mi fac traiu și să mor,

Legánat pe sinul lor?!

VII.

Cine vede și pricepe,
Dragostea de unde 'ncepe,
Cine vede și cunósce,
Dragostea de unde nasce!?
Dela gátul cu mârgele,
Dela buze subțirele,
Dela grai cu mângáiere,
Dela mândre sprincenele.

VIII.

Vine dorul dinspre sérá,
Despre ȕori el vine érá,
Și-mi gráesce și me 'ntrébá,
De ce sânt cu fața slabá?
Eu ȕic dorului cu jale,
C'am iubit fără de cale,
Eu ȕic dorului plângénd,
C'am iubit fără de rënd.
Dorul ríde și se duce,
Bate-mi-l'ar sfânta cruce.
De-ar fi dorul vênȕător,
Și badea cumpérátor,
Eu pe dorul vinde-l'aș,
Pe badea cumpérá-l'aș.
Ca să-mi fie de-ajutor
Sá me apere de dor!

IX.

Of! leliță copiliță,
Cu sîn alb de lebediță,
Nu da foc inimilor,
Dá pace voinicilor!
Tu-i cá peste un pécát,
Cu uritul cel din sat.
— Lelița ríde nu crede,
Dar voinicul se repede,
Ș-o urmézá cât colé,
Vai de dênșá! vai de ea!
Lelița incepe-a plánga,
El in brață mi ȕ-o strínga,
Cu tot dorul satului,
Cu focul bárbatului.

X.

Frunđá verde și una,
Of! leliță draga mea.
Dór tu ai făcut ceva?
De nu te mai pot uitá?
Când me uit la casa ta,
Mi se rumpe ínima;
Când te ved in ușá stând,
De dor friguri me cuprind.

XI.

Colo 'n vale la pădure,
Merg copile după mure,
Neveste după alune,
Și rid ca niște nebune.
Eu m'am dus să tai nuiele,
Și prin nuci am dat de ele,
Și le-am mánecat murile,
Și le-am ȕucat gurile.

Serata societății „Junimea“ în Rădăuți.

Duminecă în 7 septembrie st. n. Societatea academică „Junimea“ a aranjat o serată cu dans, în folosul societății filiale „Școala Română“ din orașul nostru Rădăuți.

Deja cu săptămâni înainte se pregăteau damele pentru serată, la care scieau din anii trecuți, că se vor petrece bine. Și într-o adevăr nici nu s'au amăgit, căci „Junimiscii“ — termen popularizat pentru membrii societății noastre — și-au dat totă silința ca și în anul acesta să reeasă serata foarte bine.

Duminecă după amieză puteai să scii cât de vizitată o să fie serata, după equipagele ce furnicau prin oraș, aducând în ele dame frumoase care viniau pentru a forma o frumoasă cunună.

La 9 ore sala din Grand hôte de Bucovina era plină de oșpeți; suind treptele ce conduc la etagiul întâi, se vedea intrarea decorată cu frumosul nostru tricolor, incununând inițialele societății academice Junimea. Garderoba, sala, bufetul, și toate celelalte încăperi erau frumos iluminate.

Voi înregistra din familiile care au infrumusețat serata câte mi-au fost cunoscute, începând cu cele din Rădăuți.

Căpitanul ținutal Keschmann, primarul căpitan în pensiune Marin cu domna și domnișora, directorul gimnaziului Klauser cu amabila doamnă, majorul Hübsch cu dna și dra Cuperovici, presidentul filialei „Școala Română“ Tomasciuc, Peters cu dna și doșorele, Chelari cu dna, unica familie română, Eisenmann cu dna și dra, dna Maier cu drele, Decanii, tot corpul profesoral, și multe alte familii care eu nu le cunosc.

Dela țără au fost vrednicul archimandrit Filipovici cu fiica și ginerele adjunctul de judecătorie Vania, parocul Antonovici cu dna și dra, părintele Patraș cu dna și drele, părintele Parangul cu dna și dra, părintele Haemann cu dna și drele, părintele Turcan cu dna și drele, părintele Reus cu dna și dra, părintele Renei cu dna și dra, dna Popescu cu drele, părintele Grosar cu dna, și altele.

Atât domnele, cât și domnișorele purtau toalete foarte frumoase și bogate; costumul național a fost încă reprezentat, însă, durere, mai puțin decât an.

Sunt și la noi dame care disprețesc tot ce e al lor, ce e român, dându-și aerul de foarte culte; și se face rău auzindu-le criticând îmbrăcămintea națională, pe când chiar la străini le place.

Bătător la ochi mi-a fost, că președintele filialei „Școala Română“ în a cărei folos s'a dat serata, n'a fost cu dna!

Dansul s'a început cu „Hora“, care s'au jucat mai de multe ori; „Romana“ au jucat-o foarte mulți domni și dame străine, învățându-o anume pentru serata „Junimii“. E satisfăcător a vedea, că și străinii înveță ceva pentru plăcerea noastră.

S'au jucat până ce dorile străbătură prin ferestă, amintindu-ne că toate trecătoare, așa și fericirea din acea seră.

Eu care n'am putut să fiu în anii trecuți la seratele „Junimei“, sunt foarte mulțumită, vedând că junii noștri români își cunosc misiunea. Într-o adevăr nu e așa ușor în mijlocul străinilor, cari caută cu ochi criticiatori, a reuși așa de eclatant cum au reușit dlor.

Le doresc junilor noștri ca să propășească tot astfel înainte și atunci curând vom ocupa și noi românii pozițiunea socială ce ne compete.

Înainte dară! Voiesce și vei pute!

Maria Petrescu.

Reprezentățiune teatrală în Făgăraș.

Societatea diletanților români „Progresul“ din Făgăraș a dat în 9 l. c. o reprezentațiune teatrală în favoarea fondului reuniunii învățătorilor români gr. or. din comitatul Făgăraș.

„Remășagul“ proverb cu cântece în un act și „Cinel-Cinel“ seu „Doi surzi“ comedie cu cântece în 1 act — ambele de V. Alecsandri — au fost piesele reprezentate de tineră noastră societate.

Sala cea mare dela „Otelul Paris“ era atât de îndesită de oameni din toate clasele populațiunii din orașul și comitatul Făgăraș, încât mulți s'a rentors dela ușă ne mai fiind loc în sală.

Publicul a fost peste așteptare satisfăcut, dară și diletanții noștri erau mândri de succesul complet.

În general toți diletanții noștri merită laudă pentru diligență și zel; publicul român încă e mândru, căci e plin de speranță pentru viitor.

În „Remășag“ dl August Cepeș care a jucat pe Teodorean prin o voce firmă și clară, dra Hareti Popescu — Smarandita femeia lui Teodorean, dra Silvia Cișu — Tina, vera Smărăndiții, prin simpatia lor voce de cântat a dobândit bine meritele aplause ale publicului, dl Corneliu Pop a jucat bine pe „madam Franz“ și era atât de bine mascat încât la prima pășire pe scenă mulți nu l'a recunoscut.

În „Cinel-Cinel“ dl Nicolae Ludu Graur fecior boerese din Moldova cu plăcuta sa voce de cântat și o pășire atât de sigură pe scenă și mișcările de tot corespunzătoare a dovedit că posedea talent pentru scenă, a contribuit mult la strălucitul rezultat. Doșora Lucretia Negrea — Smarandita și doșora Aurelia Popu „Florica“ tineră țerancă și dl Alesandru Cepeș Pitarul Sandu și-au studiat bine rolurile și a corespuns pe deplin. Doșorele: Hareti Popescu, Lucretia Negrea, Silvia Cișu, Rosalia Ghimbașan, Aurelia Pop și Elvira Făgărășan în costume naționale pe scenă arătau foarte drăgălașe, neromâni care erau în număr mare de față au admirat frumuseța costumelor noastre.

La finea ambelor piese publicul între vie aplause a rechemat pe toți diletanții pe scenă, probând deplina s'a mulțumire.

Între acte s'a cântat „Rîndunica“ romanță de Th. Georgescu și „Într-o vale singurică“ duet, executate de dnii Nicolae Aron și Nicolae Ludu. Dra Elvira Făgărășan a declamat poezia: „Lui Vasile Alecsandri“ de Iosif Vulcan.

Nu putem decât să gratulăm acestei mici trupe de diletanți și să dorim ca acest exemplu să fie imitat în toate centrele naționale române, căci astfel se va deschide limbei române pe cale socială un nou teren de cultură națională, și prin aceasta vom ridica valoarea limbei noastre, cultivând tot odată simțul național și patriotic.

Venitul dela această reprezentațiune a fost 103 fl. 50 cr. care s'au predat președintelui reuniunii învățătorilor și s'au depus la „Furnica“ spre fructificare.

I. Roman.

Bună dimineță!

— Veți ilustrațiunea de pe pagina 441. —

O cameristă istetă.

Stăpâna sa e dusă de-acasă la băi. Nu este cine să-i poruncască. Dênsa e acuma mai mare în casă peste slugi.

Ea se și scie folosi de acesta situație. Domnesce ca o stăpână, și ca acesta domnire să-i convină mai bine, îmbracă toaletele stăpânei sale.

Astfel îmbrăcată se presinteză ea și 'n ilustrațiunea din nr. presinte. Ea deschide ferêsta și un coconăș de peste drum i urză:

— Bună dimineță!

I. H.

Societatea pentru fond de teatru român.

Adunarea generală a Societății neputându-se ține la termenul fixat și anunțiat, aceea se convocă de nou pe zilele 27 și 28 septembrie st. n. în orașul Arad, cu programa publicată în nr. 28 al „Familiei”.

Budapesta 31 august 1884.

În numele comitetului

Dr. At. M. Marienescu,
secretar.

Iosif Vulcan,
vice-președinte.

Literatură și arte.

Noua piesă a dlui V. Alecsandri, Ovid la Tomi, precum ni se scrie, va tractă amorul lui Ovid cu fiica împăratului August. Partea primă se petrece în Roma, unde Ovid este adorat de curte și de lumea întreagă; a doua se petrece în Tomi, Constanța de azi, unde Ovid fu exilat. Piesa va fi scrisă în versuri și se speră, că va face efect și mai mare decât „Fântâna Blandusiei”.

Noul călindar de casă, edat de librăria Alexi din Brașov, va apăre în curând, cu cuprins variat și interesant. În acesta va apăre și novela „Făclia”, ce începem să publicăm în nr. presinte și pe care dl autor ne-a pus-o la dispozițiune, înainte d'a eși aceea în călindarul numit. „Noul călindar de casă”, costă 30 cr. Pentru comanda a se adresă la librăria Alexi în Brașov.

Statua lui Ovid, făcută în Italia de sculptorul Ferrari, a sosit în curând cu vaporul la Cernavoda; de acolo va fi pornită la Constanța, unde inaugurarea se va face cu mare solenitate. Și Italia va trimite un reprezentant.

„**Școala Practică**”, tom. III nr. 4 pro Iuliu conține: Pelargonium. Lecțiune practică din învățământul intuitiv, ținută în clasa I a școlii române din Rodna, de Iuliu Pop. — Comitatul Bistrița-Năsăud. Lecțiune practică din geografie, ținută în clasa II a școlii române din Rodna, de Silvestru Mureșan. — Rapița, (Brassica napus). Lecțiune din istoria naturală, de Ștefan Alexa, învățător în Banloc. — Înmulțirea cu numeri decimali. Lecțiuni practice ținute preparanților din Gherla, cursul I semestrul II de V. G. Borgovan. — Ânc'odată congresul corpului didactic din România, de I. Dariu. — Publicațiuni. — Bibliografie. — Nr. 5 pro august. Ceva despre examenele de veră dela școlile din Năsăud. — Raportul despre examenele școlii elementare din districtul Năsăudului. — Un nou institut de creștere. — Din România: Conferențele cu învățătorii. — Etymologicum magnum Romaniae. — Bibliografie.

Sculptură română. După câte ni se spune, scrie „Românul”, statua lui Lazăr se lucrăză cu activitate; simpaticul nostru sculptor, dl Georgescu, speră a o da gata pentru primăvera viitoare. Se scie, că dl Geor-

gescu plecase la Florența pentru acesta; dsa și-a mutat atelierul la Carrara, lângă celebrele cariere de marmură statuarie, renumite în totă lumea și pe cari chiar Romanii le exploatau. Afară de supraveghiarea și ingrijirile consacrate primelor lucrări ale statuei, artizanii simbolice destinate sarcofagului Domniței Bălașa, a cărei frumoasă producțiune fotografică cetitorii noștri o pot vedé espusă la vitrina librăriei Szöllösy. În privința lucrărilor anterioare ale dlui Georgescu, mai mulți amatori ne întrebau decă „Endymion la vână-tore” statua espusă la „Salonul” 1882 din Paris și „Bustul lui Alecsandri”, lucrat de artist după întorcerea sa în țeră, n'au fost poporalitate, adecă reproduse în ipsos sau teracotă, și prin urmare, accesibile amatorilor? După câte scim, acesta legitima dorință a iubitorilor frumoșelor arte române nu s'a realizat încă.

La librăria Socec et comp. în Bucuresci se află de vânzare: „Cursul de drept comercial”, un volum de 35 côle, seu 450 pagini, cu preț de 8 lei exemplarul, de Filimon Ilia, licențiat în drept și avocat. Idem „Successiunile ab intestat”, un volum de 42 côle, seu 653 pagini cu preț de 10 lei noi.

La librăria S. Samitca din Craiova a apărut: „Sistemul metric” pentru clasele primare de Mărăci-nescu și Mateiescu, aprobat de onor. minister, 75 bani. „Aritmetica” de Ios. Popescu, aprobat de onor. minister, 50 bani. — „Lecțiuni de Scrimă” cu Floreta și cu Bastonul, text și figuri de F. Settelin, 4.50 bani. — „Musica vocală”, pentru clas. I, II și III gimnasială, de I. Ilirian, 2.50 bani. — „Principie de stil epistolar” pentru școlile secundare de Dem. I. Popilian, 1 leu. — „Medicina populară” pentru normalisti de dr. Banciu, 75 bani. — „Curs complet de caligrafie” de I. Selagian, profesor de caligrafie și desen la liceul Craiova, 2 lei. — „Harta județului Dolj” în 5 colori, de inginerul C. Litarzeș.

Diar nou. „Curierul Prahovei” se numesce un nou diar apărut în săptămâna trecută la Ploesci. Va susține, între altele, industria și comerțul român.

Teatru și muzică.

În concertul din Arad, care se va ține la 27 sept. st. n., în ziua primă a adunării Societății pentru fond de teatru român, dna Gabriela Ionescu va cântă: Arie din „Mignon” și „Nu me uită” de Franchetti; dșorele Ana Bonciu și Eugenia Sêrb vor esecută pe pian „Nocturne” de Chopin; „Le Rosignol” de Liszt și „Scherzo” de Chopin; dl N. Popovici va cântă: Arie din „Traviata” de Verdi, apoi „Medul nopții”, „Sequidilla” de G. Dima și „Dor de resbunare” de Cavadia. Corul din Chiseteu va cântă: „Hora Sinaei” — apoi „Salute Italiano” și „Stéua României”.

Dșora Bârsescu a jucat la Burgtheater din Vienna în piesa „Minna von Barnhelm” rolul, pe care până acum îl jucase dna Gabillon, spre cea mai mare mulțămire a publicului.

Carlotta Leria, simpatica și talentata artistă, în urma unei triumfale stagiuni artistice la Londra, se află astăzi în sinul familiei sale lângă Iași, la villa Urechia. „Românul” spune că în curând dșora Leria va merge la Sinaia pentru a presintă omagiile sale reginei. În luna lui noiembrie va da, dice-se, un concert la Galați. În urmă, dșora Leria se va reintorče la Londra, pentru a cântă în concertele spirituale, atât de plăcute Engleșilor, celebrele oratorii ale lui Haendel.

Rossi la Bucuresci. „Națiunea” scrie: „O veste bună pentru amatorii de teatru. Rossi dorind să facă o plimbare artistică prin Bucuresci, a scris dlui

Franchetti, exprimându-și acesta dorință. Dl Franchetti a lucrat în consecință și în februarie viitor vom vedea pe Rossi pe scena teatrului nostru.

Compoziție nouă. Cetim în „Liberalul” din Iași: Tinerul artist musicant Carol Decker, cunoscut cetățenilor noștri prin mai multe compozițiuni musicale de o deosebită valoare, a dat la lumină o nouă compozițiune intitulată: „Hora Congresului”, și dedicată studenților universitari cu ocazia Congresului al V-lea din Galați. Urâm bună reușită tinerului compositor. Piesa se află de vânzare la magazinul de muzică a dlui N. Cosma, din strada Băncei.

Talentele române în străinătate. Cu paznici începe-vom a opri pe artiștii noștri dramatici și de cânt a nu mai emigra în străinătate? — întreabă „Românul”. Intrebarea e la locul ei. N'avem de cât să ne aruncăm privirile pe scenele Europei, pentru a vedea compatrioți și compatriote desfătând publicul de prin alte țări. Dșora Charlotta Leria plecă în curând la Londra; dșora Teodorini se întorce din America de Sud, pentru a deschide stagiunea din Madrid și-apoi va merge la Paris pentru a crea „Herodiada” lui Massenet, la Teatrul Italian de acolo; dșora Bărsescu primesce mai în toate serile aplauzele presei și publicului vienez pe scena lui Burg-Theater din capitala Austriei; dl Gabrielescu va plecă pôte la Atena și cine știe, decă mai curând seu mai târziu, nu vom auzi, că vr'una din artiștele noastre nu va debută pe scena Odeonului din Paris în vr'unul din rolurile repertoriului clasic. În 1882, Porel, artistul frances care împreună cu dl de la Rounat are direcțiunea Odeonului, eră cât p'aci să angajeze și prin urmare să „sule” adecă să sfetisescă Teatrului Național din Bucuresci una din principalele lui societare. Ne merge bine; urmăm față cu Europa artistică proverbul care, intors, ȳice: mi-i milă de mine, dar mi-i mai milă de tine

C e e n o u ?

Sciri personale. *Moștenitorul de tron Rudolf*, întorcându-se dela Sinaia, unde va sosi în 24 l. c., va vini în Transilvania la Gurghiu și acolo se va ține o mare vânătoare la care s'au făcut mai multe invitări. — *Regina României* a trimis cu ocaziunea morții generalului Davila, din Sinaia, orfanelor din Asilul Elena Dômnă din Bucuresci următoarea depeșă: „Nu plângeți, fiicele mele! Davila s'a dus în ceruri, dar eu am ramas cu voi!” — *Dl V. Alessandri* petrecu până joi la băile dela Mehadia, unde a stat mai bine de două luni. Joi ilustrul poet a plecat la Sinaia, spre a fi de față la întimpirarea moștenitorului de tron Rudolf. La repetita cerea a unor ôșpeți, s'a posat de doue ori, ședând și stând. Ambele pose au eșit bine. — *Dl comite Geza Kuhn*, distins orientalist ungar, se află de câteva ȳile în Bucuresci; d-sa a vizitat museul de antichități, unde dl Grigore Tocilescu i-a dat tôte lămuririle necesare. Dl Geza Kuhn este destul de cunoscut prin numeroșele cercetări ce a făcut prin țera Hașegului, în regiunea fostei Sarmizegetuza.

Adunarea din Arad a Societății pentru fond de teatru român, care se va ține în ȳilele de 27 și 28 septembrie st. n., va intruni un public foarte mare, căci din multe părți se pregătesc a participa. Comitetul arangiator lucrăză cu zel neobosit ca publicul să fie mulțămît. Se speră că acēsta adunare va întrece tôte adunările culturale române ținute pân'acuma în Arad.

Aniversarea luării Griviței s'a serbat la 12 septembrie st. n. la Sinaia cu pompă mare. După serviciul divin, s'a ținut un banchet la care a luat parte și regele cu regina. Regele a ridicat un toast, în care a ȳis că sângele vârsat de Români pe câmpiile Bulga-

riei a rodit neatêrnarea și mărirea patriei. Generalul Cernat a respuns în numele armatei. Apoi dl colonel-adjutant Candiano-Popescu, invitat de regina, rosti două poesii militare: „Românca la Plevna” și „Un soldat român rănit la Grivița”, din care reproducem următoarele strofe:

Cine astădi se bocese,
Că mult sânge am vârsat
Nici că simte românesce;
Nici Român e-adevêrat.

Ghiare 'n lume tigrlu are,
Șoimu 'n nori scris e-a domni,
A oștênului chemare,
E 'n primejdi a trăi.

Sânge curge, curge sânge,
Ca și apa din isvor,
Dar nici gând nu am de-a plânge,
Căci e sânge roditor.

Din cer cade în ȳori rouă,
Și câmpia va 'nverȳi.
Și din cer lăsat e noue
Dreptu-'n sânge a 'nflori.

Regele și regina au felicitat pe soldatul-poet. Sêra s'a făcut o impunătoare retragere cu fâcle și muzică înaintea castelului Peș; focul artificielor ilumina vârful Caraimanului, er sgomotul rachelor făcea să rêsune încă odată vâile Prahovei.

Faptul cel mare în politică în sêptemăna trecută a fost întrevederea monarhilor Francisc Iosif, Vilelm și Alesandru III. Întrevederea a avut loc pe teritor polones la Skiernevițe. Monarhii s'au sârutat de trei ori și au petrecut împreună doue ȳile. Fie-care a fost însoțit de cancelarul seu.

Reuniunea femeilor române din Sibiu a mai primit obiecte pentru tombola ce va arangia, dela damele și dela domni: dna Minerva Brote, un album mare de peluche vênêt; dra Sabina Brote, o mapă de pãrete brodată și sculptată; dna Luisa Lazar, un ȳitor de jurnale brodat și sculptat; dna Maria Reou, o consolă brodată și sculptată, o figură de gips; dna Emilia C. Nicôra, un ȳitoriu de orologiu din mârgele, o periniță de cusut, un însemnător de cetit; dna Ana Moga o corfă pentru hârtie cu brodarie; dra Sabina Andreica colectantă, o cătrînță țesută din lână și fir, o căiță de negligee croșetată, 6 batiste; dna Carolina Andreica, 6 servete pentru cafea; dra Sofia Patița, un ștergar; dna Eufemia Papp n. Arieșan, 2 funduri de perină croșetate; dna Anna Manovicu, o dantelă croșetată și o periniță pentru ace; dra Domnica Chirtop, o pãreche de e-orapi; dna Raveca Chirtop n. Andreica, un ștergar; dna Agafia Contes, un ștergar; dna Eleuteria Cristea, un etager de pãrete sculptat și brodat; dna Eugenia Muntean n. Aldulian (colectantă), o tãviță brodată; dna Maria A. Ghidiu n. Popas, o corfiță pentru bilete; dna Amalia Lepa, un pedestal; dra Maria Manguica, 2 desemnuri; dra Cornelia Manguica, o carte de rugăciuni, și o ținătoare de cartofi; dna Hermina Pop, o dantelă pentru cămeșe croșetată; dna Anastasia Demian, o ținătoare de perii; dna Iulia Muntean, o ținătoare de juvaericale; dra Eleonora G. Tănăsescu, un sachet brodat național cu fir și fluturi; Escelența sa dna baron. Elena Pop, și dra Elena baronesa Pop, 2 vase de flori; Ilustritatea sa dna Aurelia de Jurca n. bar. Pop 1 service de bere pentru 6 persoane cu tava; dra Alecsandrina bar. Pop 1 acoperitor de tava brodat; dra Maria Mihaly de Apsa, 1 covor țerãnesc marfă proprie; dl Ioan Fane preot, 2 sfeșnice ocșidate pentru piano; dna Eufemia de Horvath, 1 ȳitor de ștergar sculptat și brodat; dna Iosefina Răuciu 1 mapă de pãrete brodată și sculptată; dra Elena Tîpeiu colectantă, 1 parfumeur-

comode, 1 guler de dantelă; dra Virgilia Tipeiu, 1 porte-brose brodat; dna Ana Cibu, 1 cătrînță țesută din lână cu fir, și 1 servet țesătură națională; dna Elisabeta Stoicuța, 1 ștergar țesătură proprie; dra Eleonora Stoicuța, 1 șorț țărănesc; dna Luisa C. Bugarski, 2 lampe de bronce; dra Elena Radulescu colectantă, 1 zavelcă de catifea roșie lucrată cu fir și fluturi; dna Paulina Radulescu, 6 linguri de argint pentru cafea; dna Rosa Hațeg, 1 opreg și o cătrînță din satul Belinț țesătură în lână și fir; dna Sofia Simonescu, 1 covor de părete brodat; dna Sofia Vlad Rădulescu, „Cântecul Ciobanului” 2 exemplare; dna Charlotta Popoviciu, 1 perină de canapea lucrată în mătase; dna Sofia Rezei, 1 inel de aur; dna Cornelia Bredicean, 1 opreg și cătrînță din satul Belinț, țesătură în lână și fir; dna Persida Ignea 1 garnitură de dantele pentru pat croșetată; dna Elena Frant, 1 covor de mătă croșetat; dna Ecaterina Huban, 1 corfă de lucru cu aplicațiune; dna Elena Moldovan, 1 tasă pentru bilete; dra Cornelia Ianculescu, 1 perină de canapea brodată în mătase; dra Rosalia Pervu, 1 tasă compusă din mosaic de pădure; dl Stefan Perian, 1 desemn efeptuit în creion; dra Elisa Andreiiovici cotectantă, 1 ținător de juvaere; dna Cornelia Stancoviciu, 1 acoperitor de tasă cu aplicațiune; dna Maria Buru, 2 acoperitoare de tase croșetate; dna Cristina Poșta, 1 ținător de țigări; dna Maria Corescu, 3 fârturii de sticlă pentru desert; dra Elisa Doda, 1 ținător de juvaere; dra Elena Stancoviciu 1 acoperitor de tasă; dra Elena Zunia, 1 tasă de lampă din iască; dra Maria Zunia, 2 sticle cu parfum; dra Sofia Jivan, 1 ținător de orologiu; dra Iosefina Popoviciu, 1 corfiță de ață pentru bilete; dra Iona Szabó, 1 cadru de portret; dl Ernest de Kimakovich, 1 guler și manchete impletite; dna Ana Marienescu, 1 corfiță de argint pentru bilete; dra Emilia Hătegan, 1 pânzătură pentru mesuță brodată; dl Ioan Traugott Hamrodî, 1 covor pentru mesă.

★ **Biblioteca Academiei române** a primit din partea comitetului format la Veneția, sub președinția dlui Dante di Serego Allighieri, un exemplar din dicționarul dialectului venețian de Giuseppe Boerio în edițiune de lucș și dedicat națiunii române ca semn de viuă simpatie din partea națiunii italiene.

Adunări învățătoresci. Reuniunea învățătorilor români gr. or. din tractul *Timișoara-Vinga* a ținut adunarea sa generală în septemăna trecută în Timișoara; s'au celit mai multe disertatiuni și 'n urmă toți au cinat împreună. — Reuniunea învățătorilor români gr. or. din districtul *S. Sebeș* a ținut adunarea sa generală în 6 septembrie st. n., ca trimis consistorial din Sibiu a funcționat dl învățător Z. Mureșan. ✕ Adunarea generală a reuniunii învățătorilor români gr. c. din *părțile sătmărene* aparținătoare diecesei oradane s'a ținut la 8 sept. st. n. în Pomi și a avut un frumos succes; raportul va urmă în nr. viitor.

Românii din Bulgaria. În regiunea dintre granița Serbiei și Palanca se află un grup însemnat de români, compus cel puțin din patru seu cinci mii de familii. La Vidin numărul lor se urcă cel puțin la 25,000. În totă Bulgaria se află apröpe o sută cinci-deci de mii; cu tóte aceste, după cum aflăm din o corespondință a „Românului”, nu s'a permis înființarea de cât a unei singure școli române, acea din Silistria, care se ține cu banii locuitorilor români și căreia guvernul bulgar nu-i acordă măcar un ban. Sînt pe malul Dunării sate și orașe curat romănesci, unde nici nu pöte fi vorba de școli bulgăresci. Astfel este Turtucaia, orașel de mai bine de doue mii cinci sute de locuitori, unde nu se află cel mai mic picior de Bulgar. Locuitorii din acest oraș, prin mai multe petițiuni au cerut

dela guvernul din Sofia să le îngădue înființarea unei școli primare române cu cheltuiela lor. Aceste petițiuni nu avură nici un rezultat. Locuitorii trämiseră atunci o deputațiune la Bucuresci, pentru a stărui pe lângă guvernul de acolo să le sprigine cererea lor pe lângă guvernul din Sofia. Guvernul român intră în tratări în acésta privință, și, de și corespondința urméză de mai multe luni, lucrurile au remas tot în starea de mai înainte. În acest timp însă ministrul cultelor și al instrucțiunii publice din Bucuresci numise profesor la Turtucaia pe dl Bariț, fratele cunoscutului veteran din Transilvania. Dl Bariț se bucură de mai multe luni de tóte folósele bugetare, de și n'a putut să predea până acuma o singură lecțiune.

✕ **Congresul studenților din România.** „Resboul” scrife, că congresul studenților universitari, care se va ține în luna lui septembrie în Galați, va fi cât se pöte de imosant și prin numer și prin calitate. Studenții din țără și străinătate se grăbesc să se inscrie; mai cu sémă cererile de inscriere de prin provincie curg ca plöia. Se dice că cu acésta ocașie se va face o excursiune la Constanța pentru statua lui Ovidiu; în acest scop o agenție a vapoarelor — nu scim care — va oferi gratis drumul în acésta excursiune.

✕ **Invetăméntul în Bucovina.** În sesiunea actuală a dietei s'au făcut unele modifițiuni la legea școlară esistentă, prin care se îmbunătățesc în mod simțitor starea corpului didactic și în consecință starea invetăméntului. La Bucovineni, conform dispozițiunilor legii din 1873, invetăméntul este obligator pentru șese ani. Acésta măsură a făcut ca nivelul cultural al Bucovinei să se ridice. Eță acum și modifiările care s'au făcut cu privire la lefurile invetătorilor în interesul instrucțiunii: În loc de patru categorii de lefuri, maximum 500 și minimum 300 s'au făcut trei categorii cu maximum 600 și minimum 400. Lefa unui invetător dela școla civilă s'a urcat dela 600 la 700 fl. și un invetător provisor în loc de 250, pe viitor va primii 300 fl. De asemene s'au făcut îmbunătățiri demne de tótă lauda și cu privire la gradațiunea lefurilor profesorilor, precum și în privința pensiunilor.

✕ **Esposiția din Iași.** Cetim în „Liberalul” din Iași: Localul în care se va instală esposițiunea noastră, după cum ne-am incredințat, este fórte suficient, cuprinđend un spațiu de peste 1200 m. p. pentru esposanți. Numărul inscrierilor făcute până acum se urcă peste 400; însă cererile concurg mereu, încât se speră că se va ajunge la cele mai trumóse rezultate, grație stăruiței binevoitoare ce dl C. Butculescu pune întru îndeplinirea acestei opere curat naționale!

✕ **Societățile de lectură a studenților.** Societatea de lectură a junimei studiöse dela gimn. gr. c. din *Blaș* s'a constituit pe anul școlar 1884/5 astfel: Conducător al societății s'a designat dl profesor Sil. Nestor; v.-președine T. Raica stud. de cl. VIII-a; redactor al föiei societății G. Bratu stud. de cl. VIII-a; secretar E. Solomon stud. de cl. VIII-a; bibliotecar V. Florian stud. de cl. VII-a; v.-bibliotecar A. Berian stud. de cl. VII-a; cassar E. Moga stud. de cl. VII-a; scriitor al föiei C. Gușeală stud. de cl. VII-a. — Societatea de lectură a tinerimei studiöse de clasa VIII-a și a VII-a din gimnasiul romănesc dela *Beius*, sub presidiul dlui prof. Vasilie Ștefănică, la 13 septembrie a. e. s'a constituit în următorul mod: notar al ședințelor s'ales Augustin Paul cl. VIII, notar al corespondințelor Adalbert Cășolțan cl. VIII, secretar Gavril Cosma cl. VIII, bibliotecar Romul Vernica cl. VII, arhivar Anton Cighi cl. VII, cassar Traian Oprea cl. VII, controlor Mihaiu Pavel cl. VIII. — Societatea de lectură a studenților români dela gimnasiul r. cath. din *Cluș* s'a constituit la 13 septembrie în modul următor: președine Georgiu

Popescu cl. VIII, notar: Victor Cupșa cl. VII, redactorii Gavril Hango cl. VIII, Valeriu Abui cl. VII, Victor Ancean cl. VI, secretar Aureliu Popu cl. VIII, cassar Ioan Suci cl. VII, bibliotecar Titu Chitul cl. VII, vice-bibliotecar Vasiliu Ramonțai cl. VII, controlor Iosif Anciu cl. VII, membri in comitet Demetriu Cucui cl. V, Dionisiu Vaida cl. V.

Cholera in Francaia mai cu totul a incetat, dar a trecut in Italia unde, mai cu semă in orașul Neapolea, a devastat grozav, stingend vieța a câte 4—500 de omeni pe zi. Regele Umberto s'a dus însuși din Roma la Neapolea, vizitând spitalele. Aceșta faptă i-a atras admirațiunea lumii intregi și entuziasmul poporului seu, care i va conferi o medalie de vitejie.

Esposiție universală in Mexico. Guvernul mexican a hotărit să organizeze, pentru anul 1892 o esposiție universală. In scopul de a celebra intr'un mod strălucit al patruea centenar al descoperirii Americii. Cu acesta ocaziune se va ridică un monument in memoria lui Cristofor Columb. Guvernul din Mexico va invita tôte țerile globului, pentru a contribui la cheltuelile ridicării acestui monument colosal.

Sciri scurte. *In dieta Bucovinei* rectorul și profesorul Repta propuse o rezoluțiune prin care guvernul să fie rugat a completa universitatea Francisc-Iosif prin infiintarea unei facultăți de medicină; rezoluțiunea a fost primită cu unanimitate. — *In Deva* unii membrii ai societății istorice magiare se prepară pentru ținerea de prelegeri asupra revoluțiunii lui Eoria, spre care scop un membru a căutat țilele trecute in arhivele militare și in museul Bruckenthal dela Sibiiu documente, care nu ar fi cunoscute până acum. — *Dieta* convocată pe 25 l. c. nu se va deschide indată in cele trei zile de pregătire obicnuite, ci la 29 septembrie. — *Monument lui Davila* vor să ridice medicii militari din Romania, foști elevi ai regretatului Davila. — *Principele Bulgariei* a fost in țilele trecute la Sinaia, fiind insoțit de soru-sa principesa Maria.

M o d a.

Stofele noue. Sesonul de veră se apropie de sfârșit, dar timpul este încă foarte favorabil și damele numai cu regret se despart de toaletele mai ușore, ca să imbrace altele mai grele. Dar serile recoroșe și preumblările mai lungi le silesc a face aceșta. Alegerea stofelor e grea, căci noutățile au sosit in numer mare in piață. Atlasul cu dessin-chenille, mătasa increțită cu relief de catifea, cachemire și mousseline de laine cu plaine de mătasa brodată, bumbacul cu figure de peluche, apoi atlasul changeat, surrah, croissée, mohaire și foillit sunt stofele de modă.

Stofa „serge“ va avé un rol mare in tòmna și 'n erna viitoare. Aceșta se fabrică in multe nuanțe; dela colorea cea mai deschisă, până la cea mai inchisă. Cea deschisă la toaletele de seră ale damelor tinere va face mare concurință cu „voile“ și „virginie“, și in deosebi va domina colorea albă și roșie ponceau. Mai sunt moderne și stofele de bumbac, ușore și pistrițe, in genre rococo, cu flori mari decorate.

Rochiile rotunde ocupă din ce in ce teren mai mare. Ele sunt insoțite de niște cingătore mari aninate. Pentru toalete elegante de veră nimica nu e mai frumos, decât rochia de mousseline cu flori cu un mic volant. Leibul are formă ordinară, cu volanturi; din gērēpt se anină panglică lată de moire, in două crengi și cu două mașle. Aceste cingătore se pōrtă la polonaise și la rochii increțite.

Pelėriile nu ș-au prē schimbat încă formele. Pelėriile rotunde mai de multe ori sunt nalte, pelėriile capot se garniséză cu flori mari seu cu stoffe, și câte odată se pōrtă și fără legături echarpe, ceea ce multe dame vor regretă, căci legătura acēșta sub bārbie le-a șeșut fōrte bine, mai ales celora cu trāsături marcante.

H i g i e n ă.

Dnei de fisic slab. Mama romană arare ori își dă pruncul altei femei spre lăptare; decă insē impregiurările (oșeși-care bōlă) o silesc, atunci o doică corespundătoare pōte de tot bine substitui pe mamă. Și farina pentru prunci de Nestle este un surogat fōrte bun in locul laptelui mamei pentru primele luni ale bāiatului, pentru că conține și materiile necesare la formarea oșelor.

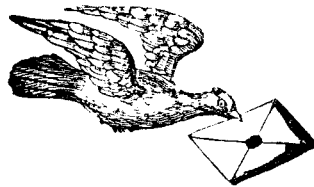
Dșorei G. M. Măncărimea pērlui provenită din prav și matrētă multă se delăturéză mai bine prin peptenarea sirguinciosă și străbătătoare până la pele, cu pepten des.

Dlui A. S. Roșeța nasului in urma degerării o pōți cură prin tinctura de iod (tinctura de iod, de gogōșă câte 10 grame) pe care o ungi cu energie pe pelea roșie in decurs de 6 zile, apoi aștepti până se descompune aceea crustă impreună cu pelea superficială și ungi cu alifie de plumb pelea fragedă. Se ințelege că acēșta procedură te eschide din societăți.

Económei bune. Estractul de carne a lui Liebig e in adevēr un mijloc de nutrire puternic și mai cu semă e recomandabil pentru reconvașenței.

Dr. C.

Pōșta Redacțiunii.

Dlui P. D. in B. A sosit tārđiu, căci acuma nu mai putem revini. Vom cercă portretul, decă va fi cu puțință să-l căpētăm. Atunci vom mai suplini unele.

Drei A. B. in L. Vor eși. *Imnul la statua lui Stefan cel mare* din Iasi ni s'au trimis pān'acuma de trei ori. Am și

respuns odată, că nu-l putem publică.

Sibiiu. Decă sosiă atunci, se putea publică indată; acuma insē cerem nișcă răbdare!

Versurile: Atunci, Speranța, Până când, conțin idei frumoșe, dar limba nu e corectă.

Drei O. P. in O. Ve rugăm să ne trimiteți și deslegarea. *Dlui P. I. in B.* Au sosit, făcendū-ne o prē plăcută surprindere. Cāt mai curēnd.

Siret. Reflexiunile se vor publică, indată-ce vom dispune de spațiu.

Călındarul sēptēmānei.

Ţiua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sērbătōrile.	Sōrele resare	Sōrele apune
Duminea inaintea innalțării Crucii. Evang. dela Ioan c. 3, v. 6, a inv. 4.					
Duminea	9 21	†	Sf. Ioachim	5 45	6 0
Luni	10 22		S. Minod. Mitrodora	5 46	5 59
Martī	11 23		Cuv. Theodora	5 47	5 57
Mercuri	12 24		Mart. Autonom	5 49	5 54
Joi	13 25		Mart. Corneliu	5 51	5 53
Vineri	14 26	(†)	Innalț. Sf. Cruci	5 52	5 51
Sāmbetă	15 27		Sf. Nichita	5 53	5 48

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Hollósy in Oradea-mare. Strada principală.